

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala: Lele Pons with Melissa de la Cruz | #SURVIVING HIGHSCHOOL

Copyright © 2016 by Lele Pons LLC

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02038-0

Lele Pons s Melisom de la Kruz | **PREŽIVETI SREDNJU ŠKOLU** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović
Nenad Atanasković
Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura i korektura

Igor Stanojević

Dizajn / Prelom

Nebojša Zorić / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.
Gospodara Vučića 245, Beograd
office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAVREMENI YA

LELE *i Melisa*
PONS *de la*
Kruz
PREŽIVETI
SREDNjU
ŠKOLU
#URADITOA
ZAVAJN

Prevela Radojka Jevtić

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

Beleška o knjizi

Ovo je roman, a lik Lele Pons zasnovan je na pravoj Lele Pons (ali nije baš ona). Priče iz ove knjige *inspirisane su* Lelelinim životom i njenim vajnovima (ali priča je izmišljena).

Ovo nisu memoari.

Ovo su fikcionalni memoari, ako tako nešto može da postoji.

Zašto da ne?

- Lele Pons i Melisa de la Kruz

Lele:

Za moje fanove

Melisa:

Za Majka i Metija, uvek

#SREDNJOŠKOLSKANULA

Od septembra do decembra

PROLOG

*M*ojim divnim i prelepim čitaocima. Pre nego što vam ispričam priču o tome kako sam se zaklela da ću preživeti srednju školu, htela bih da pričam o nečemu što mi je blisko srcu.

Vidite, svaki čovek (i većina životinja, mislim) ima svoju jedinstvenu srž, srž sastavljenu od duboko ukorenjenih osobina, koje ih čine onakvim kakvi jesu. Filozofi iz antičke Grčke bi to nazvali dušom – ali ja nisam filozof iz antičke Grčke, ja sam tinejdžerka, pa ću to zvati *Lele-srž*. Naravno, vi to ne biste zvali *Lele-srž*, već *Sara-srž* ili *Džejson-srž*, ili kako god da se zovete.

Reč je o ovome: verujem da je vaša srž nešto veoma posebno, bez obzira na to ko ste vi, i da treba da se slavi. Zato ću vam sada ispričati kako sam zaista postala Lele, osoba koju volim i u dobru i u zlu.

Naravno, deo vaše srži na ovaj svet dolazi s vama po rođenju, ali ono što se dešava kasnije počinje da vas uobličava u *vas*. Ja sam rođena u Karakasu, velikom gradu u Venecueli, ali brzo sam se preselila na selo gde sam – pazite ovo – živela u ambaru. Mislim zaista? Zamislite ovo: beba Lele trči bosonoga kroz polja kukuruza, kilometrima i kilometrima udaljena od civilizacije. Nisam imala pse ili mačke za ljubimce, već bebe tigrove i majmune. Celog detinjstva nisam ništa znala o tržnim centrima ili (uzdah!)

internetu. Imala sam samo prirodu da me zabavlja – posmatrala sam ptice i brala bobice, i što je najbolje od svega, gledala zvezde.

Još od najranijeg detinjstva, mučila sam se s jezikom. Reči mi nisu lako dolazile kao detetu, te sam koristila telo da komuniciram s ljudima. Činilo mi se toliko prirodnijim da se izražavam na taj način. Bilo mi je prirodno da crtam svoje misli i osećanja umesto da ih verbalizujem, tako da sam često crtala priče – ponekad duge i po osam strana – da bih objasnila svojim roditeljima ili učiteljima šta to želim. Svako ima svoje snage i slabosti: meni su umetnost i pokret bile snage, dok je razgovor rečima bila slabost.

Sada uzmite sve to i dodajte selidbu u Sjedinjene Američke Države i eto vam moguće katastrofe. Nisam znala ništa o američkoj kulturi, i zbog ogromnih razlika paralisala sam se od nervoze. Da bih našla utehu i duševni mir, okrenula sam se zabavljanju ljudi. Shvatila sam da su me drugi prihvatili zato što sam dramatična, pa i smešna. Otkrila sam da znam kako da nasmejem ljude i držala sam se za to kao za slamku spasa dok sam se osećala zbunjeno i otuđeno.

Verujem da su moje divlje odrastanje i verbalni nedostaci i doveli do toga da postanem umetnica i jedinstvena čudakinja sa zlatnim srcem, kakva sam danas. Nije uvek lako biti Lele, ali svakog jutra kada se probudim, kažem: „Samo udri!“, i taj stav me je poveo na ovo neverovatno putovanje.

Podstičem vas da razmislite o događajima i okolnostima u svom životu koji su od vas načinili VAS i da slavite svaki delić sebe – snagu, slabosti, dobro, zlo i ružno – jer svaki deo doprinosi vašoj posebnosti i zbog toga ste NEVEROVATNI. Verujte mi.

I to je priča o tome kako sam razvila svoju Lele-srž. Sledi priča o tome kako sam preživela prvu godinu u srednjoj školi u Majamiju, i kako se desilo da podelim svoju poruku sa skoro deset miliona pratilaca. Nadam se da ćete uživati u njoj!

XO Lele

1

Kakva masnica, družē!

(O PRATILACA)

Prvo što morate da znate o meni jeste da nisam oduvek bila ova prelepa, seksi, kul, blesava plavuša koju danas vidite. Znam, znam, šokantno. Istini za volju, ne tako davno bila sam čudna otpadnica koja nosi protezu i odeću od prošle sezone, veću za dva broja. „Ne!“, čujem vas kako se ne slažete sa mnom. „Lele je oduvek *savršena*.“ Pa, u pravu ste. Oduvek sam savršena, ali to je već neka druga priča za neko drugo vreme. Pođite sa mnom u mračno doba, da biste videli da je nekada davno moja borba bila strašna i ta borba bila je stvarna:

Šesnaest mi je godina i prvi mi je dan u Srednjoj školi Majami. Hodnici su dugački, a učenici... zastrašujući. Vidite, moja prošla škola (Škola Svete Ane za devojčice) bila je mala – može se reći i udobna, intimna. Ah, da, i katolička. Ja dolazim iz male katoličke škole i zaštićene katoličke porodice; do danas sam znala samo za slatka poznata lica istih dvadesetoro dece s kojima sam odrasla, plus za sve što se ikada desilo na Diznijevom kanalu (#TBT Zenon: The Zequel #NeverForget).

Moji roditelji, Ana i Luis Pons, odlučili su, naglo i nepravedno, da bi trebalo da pređem u veću školu, kako bih mogla da upoznam više ljudi, proširim vidike, bla-bla-bla, pre nego što odem na fakultet. Zar im niko nije rekao da se na fakultet može otići iz bilo koje srednje škole, sve dok imate strava internet ličnost? Dobro došli u XXI vek, mama i tata, molim vas, sedite na svoja mesta.

Okej, nisam to mislila, ponekad pustim da me savlada bezobrazluk. Očigledno je fakultet dobar i važan – ali da li je za mene? Strašno želim da budem glumica i postala bih nestrpljiva kad bih morala to da odlažem za još četiri godine, tako da ne znam. Spremna sam da za svet napravim predstavu; spremna sam da uhvatim bika za rogove i odigram numeru.

U svakom slučaju, ja sam dobra katolikinja i poštujem želje svojih roditelja (hej, pa trudim se, okej?), i tako sam dospela ovde. Prvi dan u Srednjoj školi Majami, epicentru lepih devojaka i nekih od najnerealnije zgodnih momaka koje ćete ikada videti.

Budim se kasno (tipično) i ne uspevam da sastavim odevnu kombinaciju za prvi dan kako sam je zamislila. S belom bluzom s naborima, crnim pantalonama i čizmama do kolena, koje je Rijana tako uspešno nosila, ja ne izgledam uopšte kao pop zvezda, već više kao gusar. Ali kontam, hej, YOLO, zar ne? I odlazim u srednju punu zgodnih likova, prurušena u kapetana Džeka Sparoua. (Znam da je YOLO prastaro, ali hajde, samo jednom se živi! Heh.)

Prvo i prvo: moj raspored. Žena koja liči na stari krompir s naočarima i nejednako nanetim karminom dodaje mi ga na pultu za informacije.

„Dobro došla u Srednju školu Majami“, kaže mi kao da bi se radije ubila nego otvorila usta da to izgovori. Miriše na bombone od jagode i karanfilić i, da budem sasvim iskrena, ne može to da se svari rano ujutru. U svakom slučaju, evo je, moja obrazovna sudbina sledećih deset meseci.

1. čas: Engleski jezik

2. čas: Svetska istorija

3. čas: Matematika
4. čas: Fizičko vaspitanje
5. čas: Morska biologija
6. čas: Španski jezik

Odmah se ističem. I da, gledaju me onako. Znete o čemu pričam: oni zli pogledi koje klinci vole da upućuju, a koji govore: „Fuj, ko je j***no ona?“ Na prvom času, engleskom, dečko sa šiljatom plavom kosom baca zgužvanu lopticu papira, koja mi se odbija od glave. Tokom drugog časa, svetske istorije, dečko s obrnutim kačketom viče: „Hej, zašto tako čudno pričaš?“ Kada mu kažem da imam venecuelanski naglasak, on ponovo viče: „Ne znam, zvuči kao da samo ne znaš da pričaš.“

„Misliš *da* govorim?“, kažem.

„A?“

„Hoćeš da mi kažeš da ne znam da govorim. Što bi bilo ispravno. Kaže se *govoriti*, ne pričati. Ne u ovom kontekstu.“

„Bože, kakav frik!“ mrmlija dečko grupici jednako otupelih bubuljičavih momaka, koji se smeju i klimaju glavom.

Na trećem času, matematičari, crvenokosa devojka s naočarima prilazi mi da kaže: „Ovde se svi oblače malo... suptilnije. Čisto da znaš. Za sutra.“ Onda odlazi da se pridruži svojoj grupici. Svi imaju grupicu. Osim mene. Lele Pons, izgubljena i bez prijatelja, mala riba u velikom jezeru. Uzdah. *Evo ga, treći razred srednje*, mislim za sebe, a onda davim jade u ledenom pepsiju.

Nakon trećeg časa ide ručak. E, sad, čitaoci, ne znam koliko je prošlo otkad ste poslednji put bili u kafeteriji državne škole, ali da vam kažem: to je jedno od najstrašnijih mesta na svetu. Srednjoškolske kafeterije bukvalno zaslužuju sopstvenu sezonu *Američke horor priče*. Čitaoci, molim vas, dopustite mi da opišem raznoliku skupinu grozota unutar srednje škole Majami:

- **Kuvarice:** Opake namrštene žene koje kao da mrze svoj život, a mrze i nas samo zato što postojimo. Jedna s pločicom na kojoj piše *Ajris* više na mene jer nisam unapred pripremila novac. Zatim još malo više na mene jer nisam prebacila novac na *jednu karticu* (što je, izgleda, kao neka kreditna kartica posebno napravljena za odvratne srednjoškolske kafeterije?)
- **Mrežice za kosu:** Kuvarice nose mrežice za kosu koje postanu znojave i masne i podsećaju me na mreže kojima se hvata riba – ne mogu da im pogledam glavu a da ne zamislim ribe kako se praćakaju, očajnički se boreći za život. Ode apetit.
- **Nejestiva hrana:** Hrana je ovde maltene kriminalna. Ja zaista, *zaista* ne znam šta je to. Liči na gomilicu stiropora prekrivenu sosom i kockicama nečega što bi mogla, a možda i ne, biti piletina. Ide uz *mandarine*, koje su, zapravo deliće mandarine koji plutaju u kukuruznom sirupu.
- **Atmosfera:** Užasno smrdi; glasno je; nema dovoljno kiseonika za sve nas.
- **Srednjoškolci:** Nikada nećete videti toliko srednjoškolaca zguranih na jednom mestu kao u kafeteriji. Ako ste gledali *Opasne devojke*, onda znate za nazive grupica (seksualno aktivni štreberi iz benda, devojke koje jedu svoja osećanja, lepe Azijke itd.), ali u Srednjoj školi Majami toga nema. U Srednjoj školi Majami ništa nije jednostavno. Svi su strpani zajedno, svaka grupica prelazi u lični prostor one do nje, tako da ne možete da shvatite gde se završavaju sportisti, a počinju štreberi. Školska pravila nikada neće moći da ukinu grupice, ali mogu da ih nateraju da sede zajedno i ovaj košmar je rezultat toga. Za razliku od *Opasnih devojaka* i takođe *svakog srednjoškolskog filma koji je ikada napravljen*, gde glavna junakinja, često nova devojka, ne zna gde da sedne jer je nijedna grupa neće, ja ne znam gde da sednem jer bukvalno nigde *nema mesta* da se sedne. Čak i kad bi me neka grupica prihvatila, morala bih nekome da sedim u krilu. Bože, ovo mesto je zoo-vrt.

Pošto nemam gde da sednem, a ni želju da jedem tu hranu, bacam kartonski poslužavnik u smeće i žurim napolje da udahnem malo vazduha pre nego što dobijem napad panike ili slučajno ubodem nekoga iz straha i zbunjenosti. Sedam napolje, naslanjam se na zid i odbrojavam minute dok se ovo čudo ne završi. Ali naravno, voda nikada ne provri kada pazite na nju, i nema odmora za umorne. Veoma profesionalna žena u plavom sakou i štiklama, sa frizurom Hilari Klinton, prolazi pored mene sa voki-tokijem u ruci, kao da ide da deaktivira bombu. Kada me vidi, odmah se zaustavlja.

„Izvinite, zašto smo napolju?“ Zvuči osvetoljubivo i žedno, kao da želi da mi isisa krv.

„Hmm... Ne znam zašto ste *vi* napolju. Ja sam napolju jer ne mogu da dišem unutra.“

„Nema veze – znate pravila. Učenici ne smeju da budu van kafeterije za vreme ručka.“

„Oh, vidite, prvi mi je dan. Nisam znala.“

„Pa, sada znate. Vratite se unutra da vas ne bih prijavila.“

„Da me prijavite? Kao u zatvoru? Zaista ne želim da se vratim unutra.“

„Slušajte, ne znam kako je bilo u vašoj staroj školi, ali mi u Srednjoj školi Majami ne pravimo izuzetke. Kada bih se prema vama ophodila kao prema princezi, morala bih prema svima tako. Moraćete da jedete unutra, kao i svi ostali.“

„Tražim da se ophodite prema meni kao prema princezi zato što želim svež vazduh?“

„Molim vas da ne budete drski sa mnom, danas nisam nikoga prijavila i ne želim sada da počinjem.“

„Bože gospode!“ U ovom trenutku se praktično smejem, ne mogu da podnesem ovu besmisleni ženu i situaciju. „Pretpostavljam da ću morati da pokrenem pobunu.“

„Nema potrebe za tolikom dramom. Svratite do pulta za informacije posle škole i pokupite formular za ručak van kampusa. Neka ga vaši roditelji potpišu i dobićete privilegije za ručak van

kampusu. Ne morate da jedete u kafeteriji, ali ne možete biti ni u okviru kampusa. Iz sigurnosnih razloga.“

„Hvala. Tako mi je drago što nisam morala ovo da pretvorim u dramu.“

Ona frkće i odlazi. Glava joj ide ispred tela tako da praktično izgleda kao dijagonala. Morate se diviti tolikoj nenormalnoj odlučnosti.

Čuje se zvono i nikada nisam bila toliko uzbuđena da se vratim na čas. Primećujem jednu Afroamerikanku kako se vraća na kampus. Izgleda fino, kosa joj je upletena u besprekorne kikice i nosi, neosporno, štreberske naočare.

„Hej“, dozivam je, „da li ti ručaš van kampusa?“

„O, da, nema šanse da bih preživela da idem tu svaki dan.“ Pokazuje na kafeteriju.

„Odvratno je, zar ne? Mislila sam da sam možda samo umislila.“

„Ne, devojko, sasvim si u pravu.“

„Možda po prvi put u životu. Ja sam Lele Pons.“

„Ja sam Darsi Smit. Drago mi je. Idi po propusnicu za ručak *odmah*, izgledaš fino i ne bih volela da te izgubim unutra.“

Podsetnik: Uzmi propusnicu za ručak ili umri.

Podsetnik: Ne sviđa mi se ova škola.

Podsetnik: Ali Darsi je nekako kul.

Četvrti čas je fizičko. Profesorka Vošington je četvrtasta žena s pečurkom i dva srebrna zuba. O, i nedostaje joj mali prst na levoj ruci. Ona nam deli neke ružne neonske uniforme, a onda nas tera do svlačionice, gde zapravo treba da se skidamo jedni pred drugima. Fuj! Pošto sam katolikinja, skromna sam i pokušavam da budem što diskretnija – ne znam još ni kako se zovu ove devojke i ne želim da njihov prvi utisak o meni bude moj bež sportski brus *Najki*. Ali prekasno je. Jedna devojka, vitka, ali s oblinama, velikim zelenkastosmeđim očima i dugačkim trepavicama uočava me u masi i, osetivši moju slabost, baca se na mene.

„Hej, nova devojko!“ Smeška se. „Mislim da moja baba ima isti takav brus!“

„Čestitam ti što znaš kakav donji veš nosi tvoja baba!“, kažem bez razmišljanja. Nastaje tišina i svetlooka podiže obrve na način koji me, moram priznati, malo plaši. Da li se petljam s pogrešnom ribom? Ona polako i promišljeno zatvara vrata svog ormarića, kao da mi šalje neko upozorenje, zatim zabacuje kosu i okreće se da ode. „Tvoja mama je sinoć nosila ovaj brus“, mrmljam za sebe i bilo koga ko sluša. Super, Lele, stvarno super!

Na terenu nas profesorka proziva i saznajem da se svetlooka zove Iveta Amparo. Vošingtonova moje ime izgovara *Lili* i ja prosto moram da je ispravim. To je druga bitna stvar koju morate da znate o meni: stvarno mogu da poludim kada me zovu Lili. Neke budale me čak zovu Lejlej ili Lil. Zar niko ne zna da čita? Piše lepo *Lele...* kao *Le-le*, ili *you can stand under my umbrella ella ella eh eh eh*, samo što dodate slovo L ispred *eh*: *you can stand under my umbrella ella ella Lele Lele*. Tako ćete zapamtiti ako se mučite. *Leh*, kao u *heh*. Pokušavam to da objasnim profesorki, ali ona brzo gubi strpljenje i nastavlja.

Moram da primetim: čini mi se da je američki fudbal pomalo intenzivan sport za prvi dan. Zar nismo mogli da se držimo nečeg bezbednijeg, poput gimnastičkih vežbi za zagrevanje? Izgleda da ne. Izgleda da profesori fizičkog iz velikih državnih škola uživaju da muče učenike. Čim vidim da je profesorka stavila Iveta i mene u suprotne timove, znam da ću morati da je srušim. To je treća stvar koju morate da znate o meni: ja sve rešavam fizički. Ne kažem da nisam pametna, samo kažem da više volim da koristim telo kad rešavam probleme. Znaite, da trčim, da igram, da udarim nekoga ako treba. Videla sam kako momci rešavaju razmirice: malo drmu-sanja i gotovo. Oni su kao lavovi u divljini. Ali za nas devojke se, iz kog god razloga, očekuje da o tome pričamo kao male dame. Uf!

U svakom slučaju, izlazimo na teren i ja sam se skroz primila. Iznenada je sve kao da sam, ako ne pobedim za svoj tim, zvanično propala prvog dana. Ako pak pobedim, biću junakinja i pobeđiću

surovu nelagodu koja je dovela do ovog trenutka. Čim Vošingtonova dune u pištaljku, ja trčim, i skačem, i bacam se, i grabim kroz teren s toliko entuzijazma da zaboravljam da ja zapravo ne znam ništa o američkom fudbalu. Ups! Kroz veo adrenalina vidim kako neko baca Ivet loptu i krećem. Možda ne bi trebalo, možda je to protiv pravila, ali bacam se na nju i obaram jadnu žgoljavu Ivet na zemlju. Ali ona ne pada lako. Ona se bori, mlatara glavom sve dok se ne začuje TUP, njena lobanja udara u moje lice silinom metalne kugle. Ja grizem usnu u pokušaju da ne vrištim. Zvezde mi igraju oko glave kao u nekom crtaću i profesorka duva u glupu piskavu pištaljku.

„Okej, okej, tajm-aut! Šta se to ovde dešava?“, pita ona i rukama pokazuje znak za tajm-aut.

„Li-li me je napala.“ Uh!

„Nisam te napala; oborila sam te. Kao što se i radi u američkom fudbalu. Koji trenutno igramo.“ Stavljam ruku na desno oko, već osećam kako se stvara modrica. Ivet se nervira, a profesorka me tera da sednem, a onda se i ja nerviram, sada u ćošku, ljuta na Ivet, profesorku Vošington, dečka koji je ranije bacio papirnu lopticu na moju glavu i moje glupe roditelje koji su me naterali da dođem na ovo zlo i užasno mesto.

Dok sam se presvukla u svoju uobičajenu odeću (tj. gusarsku odeću), oko mi je bilo potpuno naduveno i zatvoreno. Kučka mi je napravila masnicu na oku!

„Znaš li da ličiš na gusara?“, reži Ivet dok izlazi iz sale za fizičko.

„Arrrrr!“, vičem za njom. Želim da je nateram da hoda po dasci.

Kod kuće me roditelji pitaju ono užasno pitanje kog se plaši svako dete, pitanje koje zvuči kao nokti po tabli. „Kako je bilo?“

„Fino“, kažem. Zatim se predomišljam, pošto me iznenada obuzima duh iskrenosti. „Zapravo, bilo je užasno. To mesto je ogromno i svi misle da su strašno kul.“

„O, Lele“, mama moje ime izgovara savršeno, što me uvek teši, makar malo, „sigurna sam da niko od njih nije kul kao ti.“